

F.t.l. ligsyn m.v.

Ligsynslovens § 2, stk. 5, er af systematiske grunde flyttet til lovforslagets § 19, stk. 2. Efter denne bestemmelse kan justitsministeren fastsætte regler om, at en læge ikke må foretage ligsyn af afdøde, som lægen har haft et særligt tilknytningsforhold til. Sådanne habilitetsbestemmelser er i dag fastsat ved bekendtgørelse nr. 46 af 7. februar 1977.

Til § 4

Bestemmelsen svarer til ligsynslovens § 3.

Dog er loven om arbejdsskadeforsikring nævnt i stk. 1, nr. 4, i stedet for den nu ophævede ulykkesforsikringslov.

Endvidere er der foretaget en rent redaktionel ændring i stk. 1, nr. 6, idet ordene »fængsler, arresthuse og lignende institutioner« foreslås ændret til: »kriminalforsorgens institutioner«.

Til § 5

Bestemmelsen er uændret i forhold til ligsynslovens § 4.

Til § 6

Bestemmelsen svarer med en redaktionel ændring til ligsynslovens § 5. Ændringen består i, at ordet »embedslægen« foreslås erstattet af »en embedslæge« for at præcisere, at ligsyn foretages af politiet og *en* af de embedslæger, der er tilknyttet den pågældende embedslægeinstitution.

Til § 7

Bestemmelsen er uændret i forhold til ligsynslovens § 9.

Til § 8

Reglen svarer til ligsynslovens § 1.

Om baggrunden for bestemmelsen henvises til ligsynbetænkningen side 18-20. Det fremgår heraf, at pligten til at anbringe afdøde under forsvarlige forhold bl.a. er fastsat af hensyn til den politimæssige interesse i i videst muligt omfang at hindre, at liget udsættes for efterfølgende ydre påvirkninger, der kan indvirke på resultatet af eventuelle retsmedicinske undersøgelser. Bestemmelsen tilgodeser endvidere bl.a. almindelige sømmeligheds-hensyn.

Det kan i øvrigt nævnes, at pligten til at holde den pågældende under jævnlige tilsyn ophører, når dødens indtræden er konstateret af en læge, eller

når det i øvrigt er åbenbart, at den pågældende er død.

Til kapitel 3 (Obduktion)

Til §§ 9-11

Bestemmelserne er – bortset fra en enkelt rent redaktionel ændring i § 10 – uændrede i forhold til ligsynslovens §§ 6-8.

Efter bestemmelsen i § 10, stk. 2, skal underretning af afdødes nærmeste om den påtænkte retslægelige obduktion m.v. kun foretages, *såfremt omstændighederne tillader det*. Om baggrunden herfor anføres i ligsynsbetænkningens side 35 følgende:

»Den mulighed, der efter bestemmelsens ordlyd holdes åben, for at obduktion kan finde sted, selv om det ikke er lykkedes at underrette de nærmeste om dødsfaldet, vil f.eks. kunne få betydning i drabssager, hvor det i nogle tilfælde såvel af efterforskningsmæssige grunde som ud fra et lægeligt synspunkt vil kunne være af afgørende betydning, at obduktion kan foretages straks uden at afvente underretning af de nærmeste, hvis opholdssted måske ikke kendes. ... Som andre eksempler kan nævnes opdri- vende lig eller andre dødfundne, hvis identitet ikke umiddelbart kan fastslås, og hvor ligets tilstand tilsiger hurtig obduktion. I sådanne tilfælde kan selve obduktionen udgøre et vigtigt led i identifikationsarbejdet.«

Til § 12

Bestemmelsen vedrører de lægevidenskabelige obduktioner (hospitalsobduktionerne) og erstatter § 4 og § 5, 1. pkt., i transplantationsloven.

En lægevidenskabelig obduktion består i den ydre og indre undersøgelse af et dødt menneskes krop eventuelt med yderligere undersøgelser, herunder mikroskopi samt visse kemiske og bakteriologiske undersøgelser.

Obduktion har til formål dels at fastslå den nøjagtige dødsårsag, dels at få kendskab til den eller de sygdomme, afdøde har lidt af, og endelig at kunne vurdere den foretagne behandling.

Efter den hidtidige forståelse af ligsynsloven kan der ikke foretages obduktion, før der ved almindeligt ligsyn er konstateret et af de tre tidligere nævnte dødstegn: Dødsstivhed, dødspletter eller forrådnelse. Obduktion kan således først foretages nogen tid (i størrelsesordenen timer), efter at blodkredsløbet er ophørt. Denne retstilstand forudsættes opretholdt. Der vil således heller ikke kunne